

Detasšák

Listopad 2020

016
Spi sladce 5

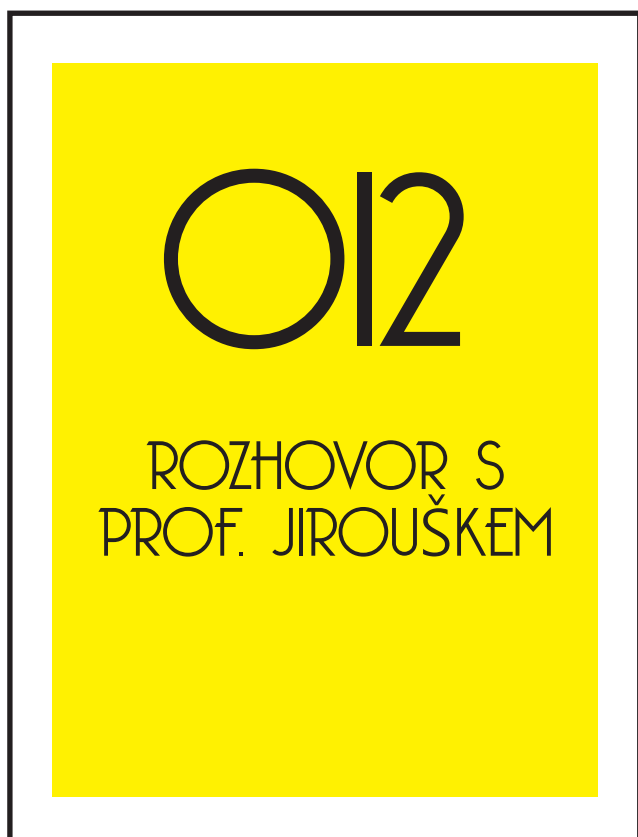

06

ROZHOVOR S
PROF. DVORÁKEM

010

NATOČTE SI
ANIMÁK!

EDITORIAL

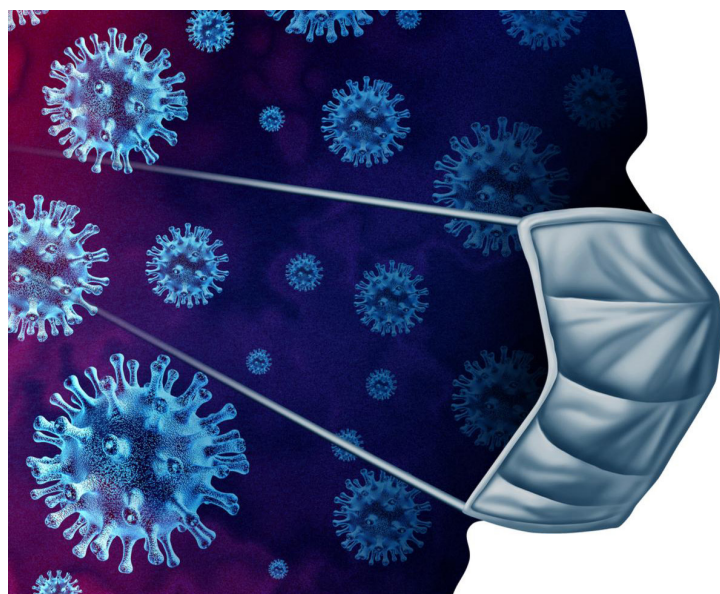

VÁŽENÍ PROFESOŘI, PROFESORKY, STUDENTI
A STUDENTKY.

VÍTÁM VÁS U DALŠÍHO ČÍSLA DETAŠÁKU. TATO DOBA NENÍ PRO NIKOHO JEDNODUCHÁ, VÝUKA ONLINE NENÍ ÚPLNĚ SNADNÁ ANI PRO REDAKCI DETAŠÁKU A PRAVDĚPODOBNE ANI PRO VÁS, A TAK VÁM SNAD ZPŘÍJEMNÍ NÁLADU ALESPON NOVÉ VYDÁNÍ PLNĚ ZAJÍMAVÝCH TÉMAT, VE KTERÝCH SI VYBERE OPRAVDU KAŽDÝ.

Lukáš Michalík, šéfredaktor

COVID-19

Pravděpodobně si již každý všiml, že ve světě se šíří nakažlivé onemocnění COVID-19. V souvislosti s ním a snahou zabránit jeho šíření jsou zavedena různá opatření. V České republice se koronavirus nadále šíří a počet nakažených stále roste.

COVID-19 je virové onemocnění, které se šíří kapénkovou formou. Poprvé se objevilo ve Wu-chanu, čínském městě. Odtamtud se začalo šířit do celého světa. První vlna byla překonána, ale koronavirus se vrátil a začala vlna

druhá.

V ČR vyhlásilo ministerstvo zdravotnictví s vedoucím ministrem Romanem Prymulou tři stupně pohotovosti. Za kraje s třetím stupněm a největším rozšířením Koronaviru v Česku je považován kraj Středočeský, Jihomoravský, Zlínský a Královéhradecký a postupně se přibližují i ostatní.

Středa 30.9. v Česku - Roušky se musí nosit ve všech prostorách škol vyjma jídelny, kde je možné si roušku sejmout. Zakázána je kvůli bezpečnosti tělesná výchova a na hudební výchově se nesmí zpívat. Zavírají se vysoké školy.

Pondělí 12.10. v Česku - Zavřené jsou památky, divadla a kina. Ruší se většina sportů a mimoškolních aktivit. Omezují se i návštěvy v nemocnicích a na úřadech. Vysoké i střední školy mají distanční výuku. Na druhý stupeň základních škol se výuka na dálku také vrací, má probíhat stylem, kdy se jedna třída učí online a druhá dochází do školy. První stupeň základních škol zatím neplánují zavřít. Školky jsou otevřené. Z gymnázií docházejí do škol jen nižší stupně, vyšší se musí účastnit online výuky.

Středa 14.10. v Česku – Uzavřeny jsou vysoké, střední i základní školy v Praze. Školky jsou nadále otevřené. Ministerstvo zpřísňuje opatření. Zástupci vlády varovali, že pokud omezení nepomůžou, mohou se zpřísnit. Potvrdili, že může nastat i lockdown.

Linda Kučerová

ROZHOVOR
S PROF. DVOŘÁKEM NA
TÉMA KORONAVIRUS

Jaký je Váš pohled na uzavření všech škol a distanční výuku? Jak se Vám vyučuje přes meet?

Byl jsem od jara proti uzavření škol. Nepochopil jsem hlavně uzavření 1. stupně ZŠ. Připadá mi to dodnes jako krok protiústavní (právo na vzdělání). Doplatí na to Vaše generace dětí a studentů. Názor, že se chrání zdraví všech ve školách, chápu. Ale to je to samé jako u lékařů, kteří se stejně nakazili i mimo nemocnici. Tomu viru se nedá zřejmě zcela zabránit, i když budeme vše dodržovat.

Distanční výuku jsem uvítal, ale mně osobně moc nevyhovuje. Jsem kontaktní člověk, rád diskutuji se studenty různé situace ve světě, vidím reakce, někoho otázka naštve, někoho musíte probudit, v hodinách je atmosféra... To v DV postrádám. Zažil jsem však v rámci jarní výuky i velmi zajímavé hodiny (např. jsem viděl super hodinu prof. Krátké či pí.zást. Berchtoldové). Doufám, že období podzimní DV brzy skončí.

Co si myslíte o povinném nošení roušek?

Všichni si o mě asi myslí, že jsem proti nošení roušek. Ale já jí od září nemosím ze zdravotních důvodů. Mám na to od lékaře doklad, ale v MHD, u lékaře, v obchodním centru si ji vezmu, i když se mi dělá zle. Názorů na jejich nošení je mnoho. V přírodě či při sportu jsou však roušky nesmysl.

Myslíte, že vláda dělá spravné kroky k zastavení pandemie? Popřípadě co byste udělal lépe?

Kroky vlády premiéra Babiše jsou pozdní, chaotické, neopírající se o názory odborníků. Ministři si často protiřečí, a proto je ve veřejnosti proti krokům této vlády taková nedůvěra. Co bych udělal lépe? Určitě už na jaře měla vzniknout komise odborníků ze všech sfér a otevřená diskuse nad problémy kolem epidemie. A možná by se neuzavírala komplet ekonomika, kultura, sport, školství... Ale po bitvě...

Kdy myslíte, že se vrátíme do normálního života?

A to je to co mi chybí nejvíce a asi nejen mně. Nikdo mi nedokázal říci, kdy to vše skončí. Nikdo mi neukázal "světlo na: Jaký je Váš pohled na uzavření všech škol a distanční výuku? Jak se Vám vyučuje přes meet? tunelu". Rád bych ti termín návratu normálního života řekl, ale opravdu nevím. Vir tu bude s námi zřejmě napořád a mi se s ním musíme naučit normálně žít. Můj tip: jaro 2021.

Stihneme my (oktávy) maturitní ples?

Domnívám se, že v předpokládaném termínu NE. Doufám, že snad někdy v dubnu. Štve mě to, hlavně kvůli Vám maturantům, Vaším rodičům a prarodičům.

Asi jste zaznamenal nedělní demonstraci v Praze, co si o ní myslíte? Bylo správné se takto ozvat?

Demonstraci jsem sledoval. Organizovalo ji združení HON. Já jsem byl v září na jejich podobné akci na Palackého náměstí a udělal jsem si trošku obrázek... Že už na jejich akce nebudu chodit. A v neděli 18.10. se to vše na Staroměstském náměstí potvrdilo. Ozvat se musíme, ale pomocí demokratických principů, při volbách. Násilím NE. Tahle akce nikomu nepomohla.

Jak by každý z nás mohl pomoci lidem, které postihla pandemie nejvíce? Především podnikatele z oblasti potravinářství aj.?

Každého podnikatele krize zasáhla. Vím to z domova. Doba je pro OSVČ fakt zlá. Řada z nich skončí. Stát pomáhá jen „velkým“. Jak jim pomoci? No co nejdříve obnovit co nejběžnější život. Ale restart bude pro všechny strašně složitý. Moc jim všem fandím.

Ze které země bychom si v této situaci měli brát příklad?

Já jsem vždy říkal, že příklad Švédska je mi nejbližší, i když vím o ztrátách na životech v jejich pečovatelských domech. Mám tam vzdáleného příbuzného, velmi vzdělaného prof. na univerzitě ve Stockholmu a s ním jsem situaci u nich a u nás probíral. On byl na jaře velký kritik švédských opatření. Teď sleduje situaci v ČR a v celé Evropě a názor zcela změnil.

Německo nabídlo pomoc pro ČR. Jedná se především o možnost transportovat nemocné s těžkým průběhem do tamních nemocnic. Je to správné?

Máme skvělé lékaře a sestry. Myslím, že situaci zvládneme sami. Jsem optimista. Ale jestli se situace bude zhoršovat a náš zdravotní systém péči nezvládne, tak já bych se pomoci jiných zemí nebránil.

Chcete ještě něco dodat?

Děkuji za otázky a doufám, že příští rozhovor bude na příjemnější téma. Hezký den a buďme názorově „pozitivní“...

Matěj Kloubek

POČÍTAČOVÉ VIRY

ANONYMOUS

Počítačové viry a podvody jsou stále větší a větší hrozbou. Stačí několik špatných kliknutí a můžete přijít o přístup k vašim účtům. Položil jsem si otázku: „Jak těžké je virus udělat?“. Abych odpověď zjistil, nekomerční virus jsem zkusil s Lukášem Michalíkem naprogramovat.

Jak se viry šíří?

Viry se mohou šířit jakoukoliv online aktivitou. Nejčastěji to jsou emaily a stahování programů.

Co viry dělají?

Viry mohou na počítači dělat téměř všechno, co děláte vy. Mohou snímat stisky kláves, nahrávat obrazovku, stahovat vaše soubory, natáčet vás, nahrávat zvuk, odesílat emaily a spouštět programy. Většinou to všechno odesílají. Tyto akce mohou provádět i bez nějakého souhlasu nebo povolení.

Jak se viry vyrábějí?

Každý počítačový vir musí někdo naprogramovat.

Fungují antiviry?

Antiviry fungují do určité míry. Před známými hrozbami vás ochrání, ale nedá se na ně spolehnout. Počítač totiž neumí rozpoznat neškodný program od počítačového viru.

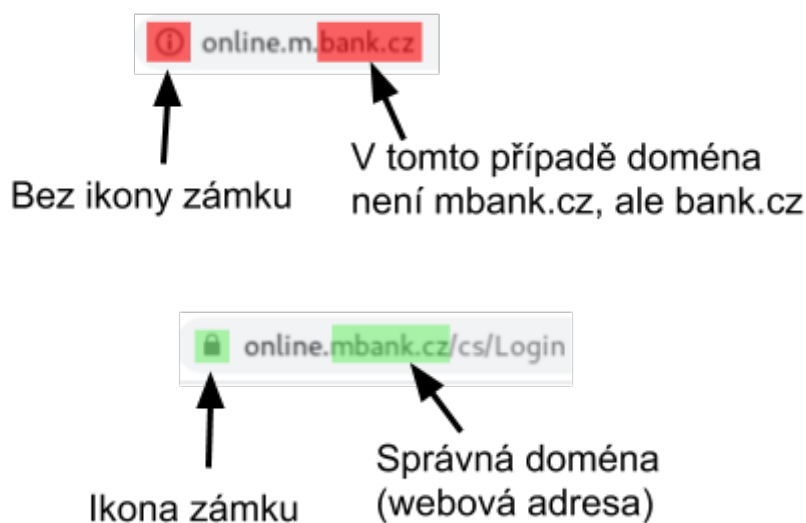
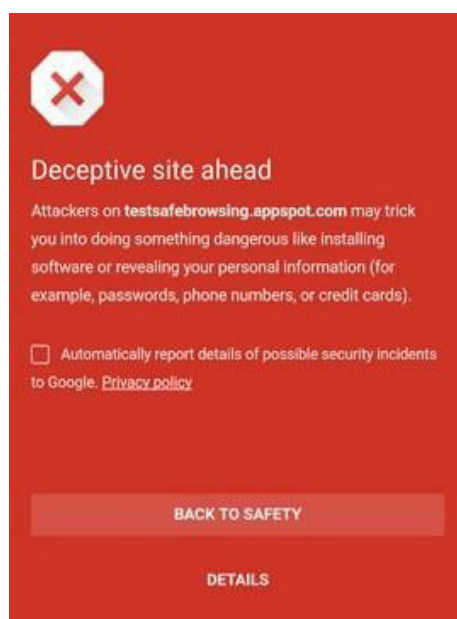
Jak zjistit, že máte v počítači virus?

Zjistit, že máte v počítači virus je velmi obtížné. Přítomnost viru zjistíte, hlavně zpomalením počítače. Avšak, pokud již máte zpomalený počítač, je pozdě. Někdy virus může odhalit i antivirová kontrola.

Co dělat, když zjistíte, že máte virus v počítači?

Pokud se vám nějaký virus do počítače dostane, může to být velký problém. Než si ho všimnete, už vás může mít nafocené, může mít přístup k vašim účtům včetně emailu. Proved'te následujících 5 kroků:

1. **Odpojte počítač z internetu.**
2. **Změňte hesla u všech vašich účtů (z jiného zařízení - např. z telefonu)**
3. **Udělejte zálohu svých nejdůležitějších souborů**
4. **Přeinstalujte systém.**
5. **Zeptejte se svých kontaktů, jestli jim od vás nepřišli zvláštní emaily či zprávy.**

(PS: Stránka bank.cz nemusí být nebezpečná, tady jde o ukázkou principu.)

I přesto, že stránka může vypadat úplně stejně, jako stránka vaší banky, stránka s jinou doménou je nebezpečná a nikdy na ní nezadávejte své heslo!!! Prohlížeč Google Chrome má velmi dobrý systém nahlašování nebezpečných stránek. Pokud někdy uvidíte podobnou zprávu, stránku ihned opusťte! Hlavně nestahujte každý program na který narazíte, programy jsou nejrozšířenějším způsobem šíření virů.

Sebastian Pravda

Co dělat v karanténě? Natočte si vlastní animák!

Už jste si někdy zkusili natočit loutkovou animaci? Třeba jen na chytrý telefon s využitím lego figurek? Nebo jste dokonce vytvořili vlastní figurku z modelíny? Určitě budete souhlasit, že aby výsledek za něco stál, není to

tak jednoduché, jak se na první pohled zdá. Vedle výtvarných a technických dovedností je potřeba dobrý nápad a hlavně obrovská trpělivost. Jednu minutu filmu totiž tvoří okolo jedné tisícovky snímků. Tvůrci celovečerních filmů jich musí nasnímat zhruba 120 tisíc.

Obrovské množství času zabere i vytvoření kulis a figurek samotných. V prvních loutkových filmech vystupovaly postavičky téměř bez změny mimiky a podobaly se tak spíše loutkám pro loutkové divadlo. Hrdinové dnešních filmů však prožívají a mimicky zobrazují širokou škálu pocitů. Například pro hlavní postavu filmu Norman a duchové bylo na 3D tiskárně vytvořeno přes 30 tisíc částí mimických výrazů.

Nejen mimika, ale také samotné pohyby loutek jsou dnes mnohem realističtější. Podobají se proto více živým hercům. V některých filmech tvůrci dokonce využívají pro pohybově náročné scény skutečné herce, kteří jsou namaskováni nebo digitálně přeměněni na loutky. Vykouzlit pohybově náročnou dvouminutovou scénu pomocí loutek může trvat i více než rok a půl, jako tomu bylo například u taneční scény ve Škatulácích. A to podle tvůrců ani původně nebyla ve scénáři.

Scénář je základem každého filmu. A měl by být základem i pro jednoduché amatérské animace. Scénář obsahuje nejen děj, ale i charakteristiky postav a prostředí. Je rozdělen na obrazy a scény a popisuje, co divák v danou chvíli uvidí a uslyší. Pro samotné natáčení je zásadní storyboard, což jsou náčrty jednotlivých záběrů s doprovodným textem, který zkráceně popisuje děj a další charakteristiky. Na první pohled připomíná komiks. U loutkového ani-

movaného filmu storyboard pro náročnější scény rozkresluje i jednotlivé fáze pohybu loutky. Pro zmíněnou taneční scénu ve Škatulácích byla nejprve vytvořena taneční choreografie, pak byli snímáni skuteční tanečníci, jejich pohyb byl následně rozfázován a překreslen do storyboardu. Podle toho pak animátoři s figurkami pohybovali.

Profesionální animace doma sice nedosáhneme, ale vyzkoušet si alespoň základy může každý. Inspiraci, jak vytvořit a pohybovat loutkou najdeme na youtube, ale ještě lepší jsou webové stránky samotných tvůrců, jako např. studia Laika či Aardman. Základem u domácí animace zůstává dobrý nápad, scénář a storyboard. Jako figurky můžeme použít hračky či věci v domácnosti. Nebo si je můžeme vyrobit z různých materiálů, třeba z gumy, plastu nebo z modelíny. Modelína však v teple měkne a špatně drží tvar, proto je vhodnější použít filmovou modelínu, která se dá koupit na internetu. Loutka by měla mít kostru z ohebných drátků a nohy (chodidla) figurky je třeba zatížit, aby figurka sama stála. Na loutky se šijí trička, kalhoty a různé oblečky. Profesionální loutky mají vyměnitelné obličejce. Do očí je možné zapíchnout špendlík, aby se s nimi dalo pohybovat. Vlasy se dělají třeba z drátků, modelíny a nebo z lidských vlasů.

Důležitou součástí animace je zvuk, teprve ten vdechne postavám opravdový život a pocitově přibarví scénu. Scénu tvoří pozadí, které může být namalováno na tvrdém kartonu, pro další prvky lze využít skutečné předměty či přírodniny (mech, větve, listy apod).

Nejjednodušší a nejrychlejší animovaný film jde vytvořit s jednobarevným pozadím a jednou nebo dvěma jednoduchými figurkami, které si něco zajímavého nebo vtipného povídají. Chce to ale vymyslet ten správný vtip!

Rozhovor s prof. Jirouškem

Před příchodem na naše gymnázium jste učil na základní škole, jaké to tam bylo?

Beru to jako zajímavou zkušenost, byla to alternativní škola, proto si rozvrhy žáci dělali sami a učilo se v dvouhodinových blocích. Musel jsem si tedy zvyknout na nový systém.

Proč jste se rozhodl na vysoké škole studovat sociální vědy a dějepis?

Oba tyto předměty mě vždy bavily při výběru oboru jsem vůbec neváhal.

Proč jste se stal učitelem?

U nás v rodině to byla taková tradice, už tři generace v mé rodině učily.

Na gymnáziu jste chtěl rozjet politologický klub, proč myslíte, že se to nepovedlo?

Jsem tady velmi krátce, a neměl jsem moc času na sehnání lidí do klubu. Po termínu přihlášení do klubů za mnou navíc přišlo několik lidí s přihláškou, doufám, že se otevře příští rok.

Co soudíte o školní jídelně?

Jsem spokojený, že se nějak najím, ale stane se, že v polévce a jídle je např. hodně mrkve a já od malička mrkev nesnáším. Potěšilo by mě, kdybychom měli opět výběr z dvou obědů.

Jak byste jedním slovem popsal naši školu?

Inteligentní.

Je na této škole něco, co byste chtěl pozdvihnout?

Líbí se mi, že každý učitel zde má své zázemí, svůj kabinet.

Jaké je vaše nejoblíbenější dějepisné období?

Období první republiky a dobu po druhé světové válce.

Anketa

Jak víte, Lukáš Michalik, šéfredaktor a spoluautor této ankety, dělal rozhovor s panem profesorem Jirouškem, a proto jsme se rozhodli, že mu věnujeme jednu otázku. Dále jsme se ptali na názor o vládě a opatřeních. A třetí otázka je směřována na znalost senátních voleb na Praze 9.

1. Jaký je Váš názor na pana profesora Jirouška?

„Je hodný, ale řekl bych, že si na hodinách moc nezapisujeme a u testů nemá stálé hodnocení.“

„Pan profesor Jiroušek je skvělý profesor. Jsem ráda, že nás učí. Díky němu se mi dějepis i občanka skvěle učí. Má dobré testy. Kdybych měla říct vlastními slovy, jaký je, tak bych řekla, že je to sympatický frajer.“

„Velmi milý a hodný pán, snaží se nemít nudné hodiny, ale neumí si zjednat pořádek.“

„Velice milý člověk, sympatický, má smysl pro humor. Měli bychom toho v dějepise stihnout asi více, ale jinak perfektní.“

2. Co si myslíte o tom, jak současná vláda řeší právě nastalou situaci?

„Je v tom chaos, ale nic není černobílé. Mohlo by to být horší. Je třeba nejen křičet a kritizovat, ale i pomoci.“

„Na začátku to řešili extrémně moc, o prázdninách extrémně málo a teď se to teprve zase začíná řešit. Je mi líto našich učitelů, kteří mají normální i distanční výuku.“

„Na to nemám názor. Nejsem epidemiolog. Věřím, že vláda dělá to, co může, i když to není úplně efektivní.“

„Řeší ji podle mě absolutně retardovaně a strašně přehání danou situaci. Stejně jsme tady ve třiceti v jedné třídě, tak ať se alespoň rozdělí třídy.“

„Měli to mít už vše vyřešené z dubna, opatření měla být i přes prázdniny, aby to nebylo tak šílené. Teď je všechno ze dne na den.“

„Celkově bych řekl, že situaci řeší tak průměrně dobře, ale některá opatření nejsou promyšlená do detailu a na některé obory se zapomíná a panuje zmatek.

Někdy se opatření snaží až moc osekát, dělat co nejvíce výjimek a vydávají opatření, která

nefungují. Pokud by se chtělo snížit šíření koronaviru, mělo by se zavřít vše bez výjimek, ať se případy koronaviru rychle sníží a můžeme jít do rovnováhy.“

„Mě to přijde trochu s prominutím stupidní. Chápu, že se nemůžou zavřít základní školy kvůli ekonomice, ale bylo by lepší, kdyby je zavřeli, protože se někomu může dělat špatně z roušek, když v tom sedí 8h v kuse a může z toho mít zdravotní problémy. Ale jestli chtějí, aby se to šíření zpomalilo, tak by se podle mě měly školy zavřít. O opatřeních vím díky Dominikovi Ferimu.“

„Nelíbí se mi to, protestoval jsem na Twitteru.“

„Přehledné mi to nepřijde vůbec. Těžko se to hledá a pořád se to mění a upravuje. Občas ani infolinka neví.“

„Jsou zmatení, jako já při testu.“

„Jsou to plebové, neustále to mění a to mě štve.“

„Všichni na vládu nebo samotného ministra hází špínu, ale já si myslím, že ta opatření občas dávají smysl, až na některá. Ale je to spíš lidmi, kteří tato opatření nedodržují.“

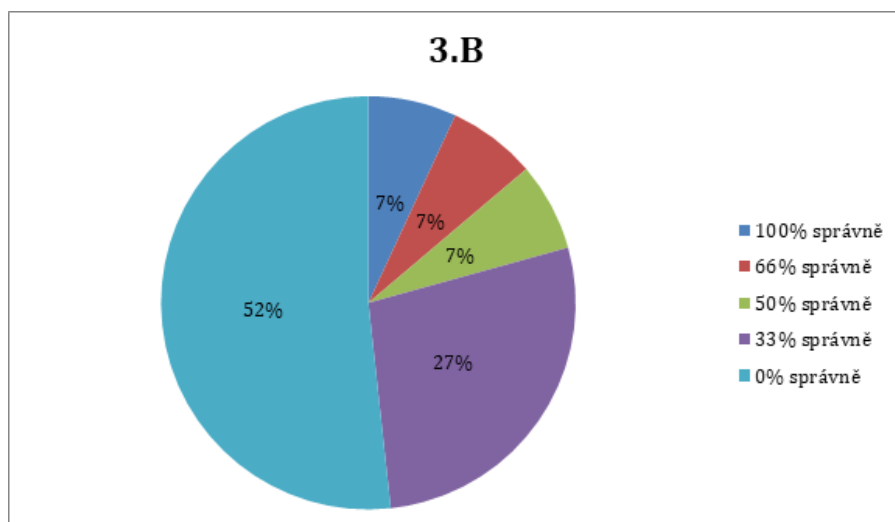
„Opatření by se podle mne měla zpřísnit, jelikož zavřít jen 2. stupeň základních škol a G1 nechat otevřenou moc nepomůže.“

„Podle mě je nesmysl nosit roušky ve školách, když se stejně po škole setkáváme.“

3. Kdo postoupil do 2. kola senátních voleb? Kdo obhájí post senátora?

Tuto část jsme zpracovali pomocí „koláčového“ grafu.

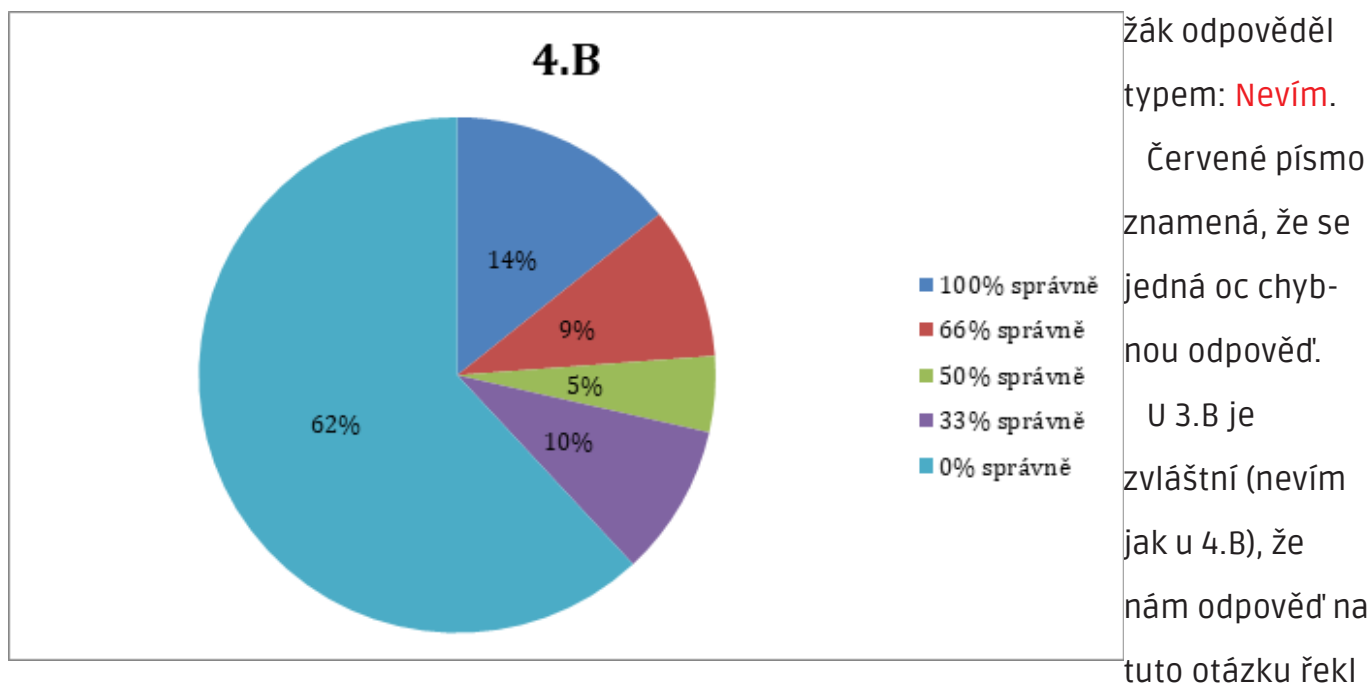
100% správně znamená, že žák odpověděl typem: Eduard Stehlík, David Smoljak (obhájí post). 66% správně znamená, že žák odpověděl typem: Eduard Stehlík a David Smoljak.

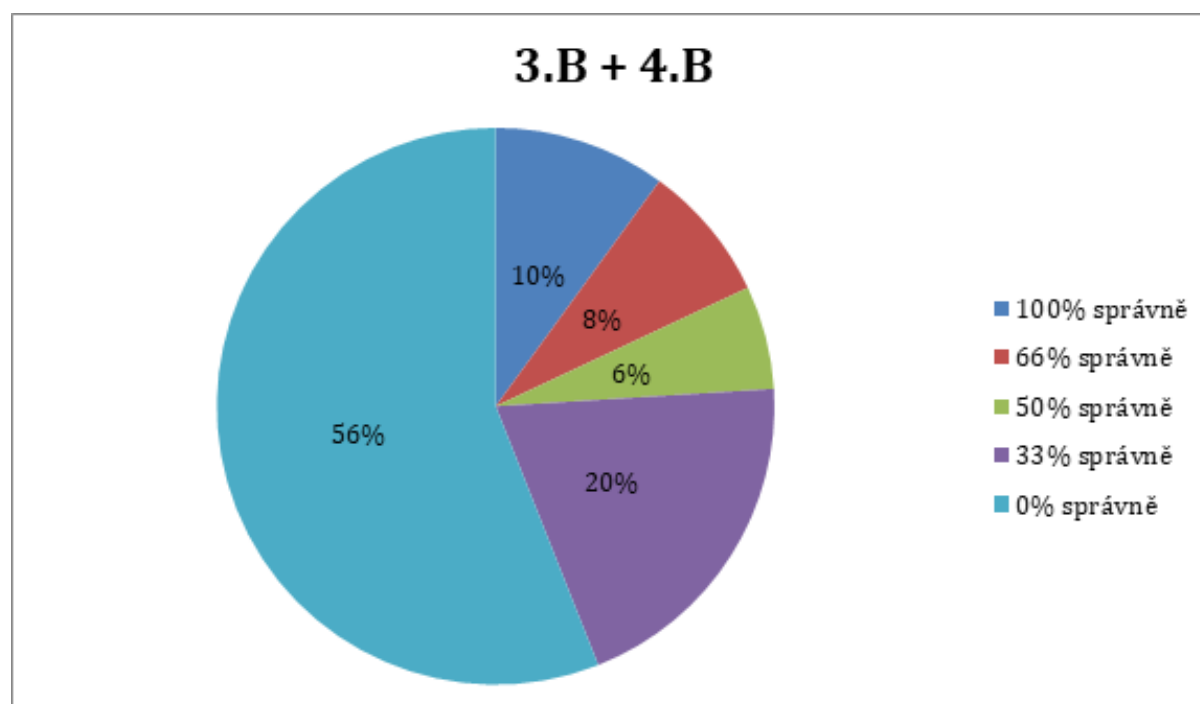
50% správně znamená, že žák odpověděl typem: David Smoljak (obhájí post) a Jan Jarolím.

33% správně znamená, že žák odpověděl typem: David Smoljak a Jan Jarolím.

0% správně znamená, že

pan profesor Jiroušek 8.10. (tato anketa proběhla 9.10.) a přesto si 15 žáků nevzpomnělo ani na jedno jméno.

Zvláštní poděkování patří studentům tercie a kvarty.

Marek Jaroš a Lukáš Michalik, 3.B

Spi sladce 5

3. 6. 2016

„Po hodině se stavíš u mě v kabinetě,” řekl s tím svým děsivým úsměvem a já polkl. Děsil mě. Byl jsem slabý a o hlavu menší. Nedokázal bych se mu pořádně ubránit. Zatřásl jsem hlavou, určitě bude jen chtít o něčem mluvit. Snažil jsem se uklidnit. Hodina na můj vkus utekla až moc rychle. Nesnáším, když v těchto situacích plyne čas dost rychle.

„Lucasi, do kabinetu.” Zaklel jsem. Naivně jsem doufal, že zapomene.

„O čem jste se mnou chtěl mluvit, pane profesore?” zeptal jsem se pokorně.

„Propadáš, uvědomuješ si to?”

„Ehmmm, ne?” zeptal jsem se zmateně. Uchechtl se.

„Vážně?”

„Určitě nepropadám,” prohlásil jsem přesvědčeně a trochu od něj ucouvl, když se ke mně přiblížil.

„Tak se podívej,” zatvářil se škodolibě a dotlačil mě k jeho počítači, kde byly moji bakaláři, známky seděly, ale průměr se nacházel jinde, předtím mi vycházela dvojka.

„Takže?” zasmál se a natlačil mě na stůl.

„Je tam jenom blbě průměr, musel jste se splést, nemám tam horší známku než tři.” Pořád jsem se bránil a snažil jsem se vyškubnout.

„Ale, ale, průměr změním, ale až po jedné službičce,” opřel své čelo o to mé tělo.

„Netuším, o čem to mluvíte,” vykoktal jsem ze sebe.

„Ale víš, koťátko,” pomalu sjel jednou svoji rukou k mému rozkroku a začal mi pomalu sundavat kalhoty.

„Nechte mě,” rozbřečel jsem se a snažil se mu vykroutit.

„Ale, koťátko, na mě slzy nezabíraj,” zachechtal se a sám si začal sundávat kalhoty. To byla moje šance. Nakopl jsem ho do rozkroku. Chytl se za něj a já se rozeběhl. Děkoval jsem bohu, že ty dveře zapomněl zamknout a vyběhl ven. Narazil jsem do jedné mojí spolužačky, která se zatvářila trochu zmateně. Tak ne každý má čest vidět zadýchaného ubrečeného kluka bez kalhot, pomyslel jsem si kousavě.

„Co se ti stalo?“ zeptala se mě a donutila mě posadit.

„On se mě pokusil znásilnit,“ vykoktal jsem ze sebe a chytl se za nohy, hlavu zabořil do kolen a houpal se ze strany na stranu.

„Kdo?“

„Hynek“ zamumlal jsem do kolen ve snaze nezpanikařit.

„Utekl jsem mu, nakopl jsem ho, já to půjdu nahlásit,“ mumlal jsem si pro sebe.

„Lucasi, není to výplod tvé fantasmie? Chci říct, děsí tě, tak jestli ti hlava nepotřebovala dát důkaz?“

„Myslíš, že ti lžu?“ zeptal jsem se.

„Ne to ne. Jen jestli to nebyla jen jedna silná halucinace,“ mluvila na mě konejšivě

„Jedna silná halucinace,“ zopakoval jsem po ní.

„Ano, jen jedna velká halucinace, ano?“ dořekla a já konečně zvedl hlavu z kolen, ale ona už byla pryč. To bylo krapet divné, pomyslel jsem si.

8. 12. 2017

Po roce a půl toho hajzla znova vidím. Nedokážu ani popsat tu radost a natěšení z toho, že mu můžu ublížit, že ho můžu zabít. Stál přede mnou. Psal jsem mu email, místo jednoho kolegy z práce, aby šel s ním do baru, vede tam jen tahle cesta. Je opuštěná. Jak perfektní. Usmál jsem se pro sebe.

„Proč mě sledujete, ať už jste kdokoliv,“ pronesl po chvíli, když jsem za ním šel.

„Ale vždyť jsem vám nic zatím neudělal, pane profesore“ podivil jsem se a ušklíbl se.

„Copak, koťátko, přišel jsi mi konečně splnit službu?“ Úlisně se usmál a šel ke mně blíž. „Pořád jsem ti nesplnil můj slib o tom, že tě náležitě potrestám. Jsem rád, že si to na mě neřekl, koťátko,“ ušklíbl jsem se, když stál přímo u mě. Že by první, koho bych nemusel nahánět?

„Jistě, jako by to, že jste mě dostal do nemocnice, nebylo samo o sobě potrestání?“ Usmál jsem se.

„Ale musím vám poděkovat, poznal jsem tam člověka, co mě vytáhl, a nebýt vás a vaší dcery, stále bych žil ve strachu a Vanesa, Robert, pan Petr a Thomas by stále ubližovali lidem.“ Znejistěl, bylo to na něm vidět.

„Neznám nikoho z nich, co jsi teď řekl, jen lituju, že nebudeš mít už tak úžasně úzkou díрку,“ pronesl oplzle, když se navrátil do své role. Uchechtl jsem se.

„Ale kdo řekl, že mě ošukáte? Myslíte, že jsem tak blbý, že bych za vámi šel bez účelu?“ Druhou půlku jsem už zasyčel.

„A co mi chceš jako udělat, Lucasi?“ zeptal se výsměšně. „Jsi jen jeden velký slaboch, koťátko“ pokračoval. Zasmál jsem se, když jsem ho přiřazil zády o strom za mnou a vytáhl jsem nůž.

„No, já nevím, zabít vás? Stejně jako už další čtyři lidi?“ zeptal jsem se s falešným úsměvem a řízl ho na tvář. Začal se bát a snažil se mi vytrhnout. Pozdě.

„Spěte sladce, pane profesore,“ zašeptal jsem a prořízl mu hrdlo, poté ho odhodil. Když jsem se ujistil, že ten hajzl opravdu chcípl, odešel jsem.

Pátý

9. 12. 2017 3:25

Seděl jsem v obýváku na gauči a popíjel teplý čaj, když jsem uslyšel tiché zavržení dveří.

„Jakto že nespíš?“ Zeptal jsem se Seba, který se ke mně pomalým krokem blížil.

„Nejde mi spát, co ty?“

„Jsem v tuhle dobu celkem často vzhůru, jak sám víš.“ Trochu jsem se uchechtl, ale hned zase zvažněl.

„Vím, ale mě zajímalo, proč zrovna dnes, dlouho si nebyl tak dlouho vzhůru.“ Sedl si vedle mě na gauč do tureckého sedu.

„Vrátili se mi na něj vzpomínky, nemůžu se jich zbavit, bylo asi ještě moc brzo.“ Jen jsem sklopil hlavu a periferně zahlédl, jak se Sebastian posunul blíže ke mně.

„Ublížil ti?“ Zeptal se jemným hlasem a položil mi ruku na rameno.

„Jen trochu pošramotil psychiku, bojím se jít spát.“ Setřásl jsem jeho ruku. Taková citlivka zase nejsem.

„Zabil jsi ho.“ Pronesl tiše ustaraným tónem.

„Zabil, ale strach z těchto vzpomínek navždy zůstane.“ Podíval jsem se na něj a natáhl k němu ruku s poloprázdným hrnkem čaje. Vzal si ode mne hrnek, položil ho na stolek vedle gauče a stoupl si.

„Pojď ke mně.“ Roztáhl ruce.

„Proč?“ Zmateně jsem se na něj zadíval.

„Chci tě obejmout, blbe.“ Zvedl jsem se a přerušil vzdálenost mezi námi. Cítil jsem se skvěle. Najednou ze mně všechno spadlo a já se dokázal uvolnit. V ten okamžik jsem nemyslel na nic jiného než na vůni jeho vlasů. Zmáčkli jsem ho trochu pevněji, než jsem se od něj odtáhl.

„Dlouho mě nikdo neobjal. Díky.“ Letmo jsem se usmál, ale rychle jsem zase sklopil hlavu a natáhl

se pro svůj hrnek.

„Myslíš, že to není vidět?“ Sedl jsem si na místo, kde jsem před chvílí ještě seděl a usrkl si ze svého skoro studeného čaje.

„Jsi dneska nějaký inteligentní.“ Zamumlal jsem potichu, ale dostatečně hlasitě na to, aby to slyšel.

„To jsem pořád.“ Zaculil se na mě tím svým zářivým úsměvem, na čež jsem ho probodl pohledem.

„Dobře, nejsem.“ Svalil se vedle mě na gauč a nastala chvilka ticha. Dlouhá chvilka trapného ticha...

„Bál ses někdy spánku, Sebe?“ Řekl jsem první věc, co mě napadla.

„Ne. Bojíš se teď?“ Otočil na mě svůj pohled, přičemž se nám pohledy setkaly. I v tuhle chvíli mu oči zářily, ale vypadal celkem ustaraně.

„Ne, jen nemůžu zavřít oči, dokud tam bude ta scéna.“ Odvrátil jsem pohled k oknu, do kterého svítil měsíc. Jasně světlo obtisklo na zemi obrys květiny, které jsem si na tom okně všiml poprvé. Asi ji tam dal Seb.

„Teď se na mě nenaštvi, ale jsem rád, že tě dostal do té nemocnice a já tam zrovna byl.“ Natáhl se po mém hrnku a smutně se zadíval na jeho prázdné dno.

„To je jediná věc, kterou udělal správně, jak on, tak i jeho dcera.“ Zašeptal jsem.

„Co udělala jeho dcera?“ Zvedl se s hrnkem a odešel do kuchyně. Počkal jsem, až se vrátí.

„Díky ní jsem skončil v nemocnici.“

„Nebylo to kvůli němu?“ Ve tváři se mu zračil zmatek.

„Ano, bylo, ale nebýt ní, tak se nic nestane.“ Vzpomněl jsem si na ten okamžik a bodlo mě u srdce.

„Nechápu.“ Došel ke mně a sedl si až moc blízko. Zase byl až moc u mě.

„Byla spouštěč.“ Zašeptal jsem a podíval se na něj.

„Dobře“ Snažil se zjistit, co tím myslím, ale jako obvykle se mu moc nedařilo.

„Stále nechápeš.“

„Já to jednou pochopím.“ Trochu sklopil svůj pohled a zadíval se na své ruce.

„Když myslíš. Jdu zkusit spát.“ Zvedl jsem se a vydal se směrem do mého pokoje.

„Dobrou noc, když tak křič, přijdu tě uklidnit.“ Zavolal za mnou s tím svým přiblblým úsměvem.

„Debile“ Zamumlal jsem tiše.

„Co? Já to myslel vážně.“ Zaslchl jsem jen, než jsem zavřel dveře a ztratil se v temnotě mé oblíbené místnosti.

Redakce

šéfredaktor - Lukáš Michalik

zástupce šéfredaktora - Vojtěch Žák

grafik - Štěpán Bradáč

redaktoři - Marek Jaroš

Lukáš Michalik

Richard Trnka

Sebastian Pravda

Synovcova Linda

Adéla Kunstátová

Kristina Szabová

Cihelková